

Cái quên làm cho tôi khó chịu và xấu hổ nhất là quên tên bạn bè đang đứng trước mặt mình.

Rõ ràng chúng tôi biết nhau quá nhiều, có khi đã sống với nhau qua mặt thời gian mãi đứng quỳn trên ghế nhà trường, trong đêm vui quân đội hay lẫn lóc với nhau trong trại tù. Giá nhẽ mà sống giao thì còn có thể gì nữa: “Xin lỗi ông, lâu ngày quá tôi quên mặt tên ông,” đứng này quá thân tình, thú thật không biết phải xử trí làm sao, không lẽ cứ “mày mày tao tao” hay “anh anh tôi tôi” mà không gọi được cái tên cho thân mặt.

Hình minh họa

Đúng c nhẽ tôi cái tên mà reo lên mặt tiếng mừng rỡ, thân tình thì đẹp đẽ, vui sống biết bao nhiêu. Nói chuyện này ra, cũng có nhiều bạn bè đứng cạnh nhẽ đem lòng thương hại, thông cảm với với mình và nếu có ngườì giúp mình trong tình huống khó khăn này, thì chỉ có bà thôi. Nếu có với đi bên cạnh thì đành quay sang hỏi nhẽ tên ngườì này. Có khi đang ngoài phố, phố đi đến thoảì với nhà hỏi có còn nhẽ tên cái ông này, bà n, hỏi đó, đâu tên gì không?

Rõ ràng là đêm tu này, trí nhớ coi bỏ bớt đầu óc trước, khó có thể phớt lờ nhẽ ngườì ta có thể phớt lờ bu-gi xe gổn máy. Chuyện nhẽ nhẽ cái chìa khóa xe, vào nhà không nhẽ với đâu, cái

bill đi n đ n ngày quá h n tr , lúc l y thùng th vào thu n tay không bi t b n i nào, m c d u ngay c a ra vào đã có t m g g n m y chùm chìa khóa, hay cái ngăn đ ng bill. Chuy n l n nh ngày sinh nh t m v , ngày gi ông già, h a cu i tu n này đ a v đi công vi c.

Chuy n l n hay nh đ u ph i nh c y đ n b nh c a “m t n a kia” c a mình là bà v nhà, ng i thân tín đang bên c nh. Các b n cũng bi t đàn bà có kh năng nh r t lâu, mà nh r t dai, h có th d dàng giúp b n trong nh ng tr ng h p nh th , nh ng ph i khéo léo mà s đ ng đ ng b m nh m nút mà toi m ng.

Bây gi đôi khi lái xe ra kh i nhà, lên freeway r i m i ch t h i, mình đi đâu đây? Đ nh th n m t h i m i nh ra công vi c ph i làm, n i mình ph i t i. Có khi quên cái cell phone nhà, cũng có lúc quên c ví đ ng b ng lái xe, gi y t . Bu n l m, n u m t ngày kia ch làm vi c ra, hay đi đâu đó mà không còn nh c con đ ng v nhà, thì gi này làm sao nh n i “con đ ng x a em đi.” Thì ra, lúc l n, quên tr c quên sau cũng là m t cái b nh.

Có nh ng c già không còn nh n ra con cháu, không nh n ra đêm ngày, không nh n ra mình đã dùng b a ch a. Ôi tu i già u nh m t đ a tr nít. Ngay c ng i đ u g i tay p c a mình g n h t cu c đ i cũng không còn nh mà l n th n h i: “Ai đây!” Ng i b b nh lúc l n Alzheimer's th ng quên nh ng đ i u trong hi n t i mà còn nh l i nh ng đ i u r t xa trong quá kh , r i d n d n, trí óc nh có m t đám mây mù che kín. T ng nh nh ng khuôn m t thân yêu, nh ng kh đau, h nh phúc đ i “fade out” nh m t đo n phim r i tan bi n h n.

H nh phúc thay có nh ng đ i u chúng ta đã quên đ c nh nhi u đ i u b t h nh trong quá kh , nh ng cũng kh đau cho chúng ta, n u gi đây không còn nh nh ng gì chúng ta đã t ng mu n nh mãi. Bi quan thì ng i ta cho r ng đ c quên t t c là m t đ i u h nh phúc, nh ng n u chúng ta còn th y cu c đ i đ p mà không còn nh gì thì cũng t i nghi p. Hình nh nh ng ng i b b nh lãng quên, không c m th y bu n mà cũng không th y vui, cũng không đ l c m xúc trên nét m t, nh nh ng tri t gia, nh ng nhà tu đã đ t t i ý nghĩa c a cu c đ i này, v n t t c đ u là huy n o, không có th c.

Có nhi u đ i u chúng ta t ng mình đã quên, nh ng không? Nó đ c dìm sâu vào trong ti m th c, n u ti m th c có đáy sâu thì nó d i đó, r i m t ngày kia, trong gi c m nó hi n ra. Đó là nh ng ngày x a th u, con đ ng làng, khuôn m t c a nh ng ng i thân yêu trong ngày tháng cũ mà trong nh ng lúc bình th ng, có mu n nh l i cũng không làm sao nh n i. Có nh ng chuy n mu n quên đi mà không làm sao quên đ c. Ba m i lăm năm r i, nhi u đêm tôi v n còn th y ác m ng, nh ng ngày trong tr i tù tuy t v ng không có ngày v .

Có nháng bián cåx y ra trong cuác đái mà ngái ta khó có thá quên. Bán nghĩ gì khi có nháng cuác vát biên hải hùng đáy máu và nác mát, mà sá kêu gào khóc than không vái đác đán Trái, nháng nái đau khá nghán ngào nhá xuáng đán tán cùng Đáa Ngác. Và cuái cùng, chúng ta đã sáng sót đá có đác ngày hôm nay.

Bán nghĩ gì vái nháng ngày đói khát giáa bián cå mệnh mông, trong tình tráng tuyát váng phái ăn thát đáng loái đá sáng còn, nháng đêm cå nguyán đá có đác mát nháng giát nác máa tá trái cao đá có thá thám vào đôi môi khô héo vì náng cháy giáa bián Đông.

Và cuái cùng chúng ta đã sáng sót đán đây, ăn uáng đá tháa, đôi khi phái sá cå thác phám, phái kiêng khem. Bán còn nhá nháng ngày chúng ta bán nác ra đi trong đêm cuái cùng cå cuác chián, á ngoài trán tuyán súng ván còn ná, và ngái anh em chúng ta đang còn ngã xuáng, cháa bao giá tháo cháy hay biát đáu hàng.

Bán có bao giá nhá lái ngày đáng trác hàng quân, nhán láy tám huy cháng và vòng hoa chián tháng giáa tiáng kán khai quân hiáu, trong nhà Vĩnh Biát, anh em chúng ta, thì thá không còn nguyên ván, cháa đác chôn cát. Nián tráng là ngái táng lãnh cám quân, có còn nhá gì không? Mái lán thêm mát ngôi sao trên cá áo thì trong nghĩa trang dài thêm nháng hàng bia má, và nháng vòng khăn tang đã đác quán lên đáu bao nhiêu má góa, con má côi.

Có nháng đáu mái đác nói ra hôm qua đây, nay đã trá thành xa lá, cháng nháng nháng nái ta cháa há nói, mà còn hành đáng trái ngác hoàn toàn lái nháng đáu đã nói. Có thá trong cuác đái có nhiáu đáu phái quên đá mà sáng, nháng cũng có nhiáu đáu quên có thá trá thành nháng đáu ô nhác không bao giá ráa sách, nhiáu đáu quên cå a ngái sáng có thá cho linh hán bao nhiêu ngái chát oan khuát không đác siêu thoát.

“Anh nói vái em nhá ráu chém xuáng đá
Nhá rá chém xuáng đát
Nhá mát rót vào tai
Bây chá anh đã nghe ai
Xiêu lòng lác đá, cháng đoái hoài đán em.”

Đây không phái là quên, mà là phán bái.

Nhớ nhớ quên quên

Tên: Giọng: Huy Phụng

Chức vụ: Nhảy, 19 Tháng 9 Năm 2010 19:56

Xin tôi cùng bạn yêu dấu, bạn học xa gần, trong cuộc đời này có nhiều điều mà quên đi
điều gì mà quên không được, cũng có nhiều điều rất tốt mà quên đi mà mình mãi không ra.